

Hennes sista jul.

M. M. MacMurchy.

Öfvers. fr. Toronto Globe's julnummer.

Barbara var öfverstens enka, och hade nu uppnått sjuttiosex. Öfversten var emellertid ej den förste man, som lämnat henne som enka. På intet vis. Barbara Flett, från en liten by nära Dublin, Irland, gifte sig första gången för så länge sedan och så lyckligt, att hon nu knappast kan komma ihåg det annat än som en lycklig dröm. Hennes förste mans namn var Danger, och han dog alldeles för fort. Den bästa sak att göra var, när hon ej kunde hoppas att möta en annan lik Maurice två gånger i sin lifstid, att gifte sig med en engelsman med en fullväxt familj. Det var under tiden detta äktenskap räckte, som den oersonliga sidan af hennes natur blef onaturligt utvecklad. Efter några år dog han också, och efter aderton månaders förlopp förargade hon hans familj och förvänade sig själf genom att gifte sig ånyo med en öfverste Foster och flytta ut till Canada. Hennes andra giftermål var ett missstag. Hennes tredje var för hastigt, hvilket öfverstens insisterade på att riskera, itrots af Barbaras varningar. Men, som hennes män nu hade fått den vanan att dö, gaf han också upp andan innan något allvarigare hände och hade blifvit nedlagd i den lilla militärkyrkogården, hvars restgrafstenar nu äro ordnade i rader utmed staketet för att tilldraga sig de förbigående uppmärksamhet.

Så hade Barbara, stolt och ganska välförseordad på panningar och som en riktig gammal engelsk dam, blifvit lämnad ensam som hufvudet inom den lilla stadens societet. Det var en godhjärtad, intressant och treflig plats efter sitt omfång, och som Barbara ingenting hade, som drog hennes tillbaka till Irland, tyckte hon att det var bäst att stanna där hon var.

Naturligtvis gick hon hvarje söndag till katedralen, åtminstone kallades den så, oaktadt den vettade åt söder. När Barbara ibland önskade vara otreflig, brukade hon alltid tala om kyrkans missplacering, och blef alltid förargad öfver, huru litet man brydde sig om henne. Barbara hade ännu kvarlevorna af en underbar hy och sköna ögon, med hvilka hon dock såg jämförelsevis litet, kanske därför att hon höll dem klara medelst starka droppar på sockerbitar.

Barbara hade en mycken högdragen hållning; det skulle varit hån att kalla en dam knubbig, som var så fin, och på sista tiden använde hon käpp vid sina promenader. Hon var en halsstarrig, fäfång och nöjeslysten gammal kvinna, men hon hade också sina goda sidor, och hon menade aldrig att vara obehaglig, stackars Barbara.

En eftermiddag vaknade hon upp från en obehaglig slummer i sin lästol — hon bodde i ett fashionabelt hus på Lombard Street — med känslan af att hon var mycket gammal och af intet intresse för någon. Årens tyngd och de hvardagliga händelserna hade öfverhöjdt det romantiska, trefliga och tilldragande i hennes själ för alla utom för henne själf. Barbara harmades öfver detta missstag och kände hur allvarligt det var vid sjuttiosex.

Som en följd af denna otrefliga eftermiddagslur grälade hon med sin pastor. Han var alldeles en för uppriktig och allvarlig man för att alltid komma öfverens med gamla kitsliga fruntimmer, som ingenting högre i världen önskade än att blifva beundrade. Så upphörde han ibland med sina veckobesök till öfverstens enka tills hon lugnat sig litet, och under tiden styrde Barbara med sin käpp kosan tvärs öfver gatan till en

annan kyrka. Det betydde ingenting särskildt, annat än hon hade grälut med sin egen pastor. Hon hade öfverflyttat sin tillgifvenhet flera gånger förut, minst två gånger till den katolska kyrkan, men hon hade alltid återvänt till katedralen, så snart hon märkte minsta uppseende väcktes öfver hennes frånvaro. Denna gång styrde hon sina steg till den presbyterianska kyrkan på andra sidan gatan, drifven till en del af sentimentalt intresse för den gråa byggnaden: öfverste Fosters skotska regemente brukade nämligen öfvervara gudstjänsten där, i lysande rader klädande läkaren och utgörande en upplifvande motsats till enformigheten nere i kyrkan, men truppen hade för länge sedan återkallats till England.

Dessutom var det en ny pastor i kyrkan på andra sidan gatan, en ung man, af hvilken ingen kunde vänta för mycket, och Barbara, som tillbad ungdom, vackert utseende och glödande entusiasm, luta sig på sin käpp medan hon långsamt klev upp för de gråa stentrapporna och släppte en bit engelskt silfver på kollekt tallriken, som bevakades af två äldste vid dörren.

Där var något i församlingen, som gjorde, att Barbara kände sig passionerad ifrig att väcka uppmärksamhet och draga blickarna till sig. Hon hade en gång varit så vacker och oemotståndlig. Hennes esprit, som det kallades, medan hon var ung, hade attraherat så många. Hon tyckte sig ej ha förlorat detta, men det var fördoldt för alla, undantagandes henne själf, bakom kvarlevorna af hennes underbara hy och sköna ögon och den strama hållningen, som behöfde understödjas af en käpp.

Tillika var julen i antåg, och Barbara hade glad sig mycket åt julen, när hon var ung. Om hon endast kunde åstadkomma en juldag till, en stund till af fröjd och försmak af något mer än firandet af en dag och ett namn!

Det hände, lyckligtvis för Barbara att ovanliga saker diskuterades inom den presbyterianska församlingens krets. Det var ett stor antal älskliga unga damer i denna församling, som ej kunde lefa utan att vara inbegripna i någon tillställning och voro slösaktigt gifmilda. Här var deras unge pastor, till hvilket äfven det mest tröga hjärta måste vända sig, och hvilken skulle lämna ett minne så ljust efter sig, att man började tala om honom som en nästan fullkomlig varelse, innan han flyttat sin väg. Nu måste de göra något för honom, för att visa huru vänligen stämde de kände sig mot honom. Där var tillika flera rader med barn, hvilka hufvuden stucke upp öfver bänkraderna under bönen och försvunno därefter sedan den var slut, och förblevo osedda och ohörda undantagandes när en och annan liten sömntuta dunsade i golfvet. En del damer nära på gråt vid tanken på, att möjligen, troligen många af dessa barn aldrig skådat en julgran, och på det viset invigdes den storartade festligheten i den gamla lokalen på Temperance street, som, om den ej fallit i ruiner, nu användes för andra ändamål.

Barbara blef icke tillfrågad att lämna bidrag till julträdet, hon blef icke ens inbjuden att närvara undantagandes den allmänna inbjudning, som riktades till bänkarne. Men Barbara, som rörde sig i de finaste kretsarne, tog öförskräckt hela åran åt sig på grund af sin närvaro i församlingen. Gående upp King street den stora dagen, stötte hon på en upprörd dam, som hon kände igen på lockarne, och önskade veta, hvad hon skulle sända för barnen. Och äfven damen med lockarne, som ansågs för en extravagant varelse, stod som förstummad inför den massa saker, som plockades tillhopa — leksaker, trumpetor och dockor, och

så ett litet guldstycke i hennes hand för gifvan till pastorn.

"Låt alla barnen få nog", sade Barbara förnämt, och tillsade handlaren att sända paket jämte fru öfverstinnan Fosters lyckönskningar.

Barbara kände sig för en gång riktigt glad, och som hon nu varit stor en lång tid talde hon ej att bli tillbakasatt, utan begärde att få en plats midt i audiensen, och där såg hon, och var okynsig nog att skratta åt det, missionskolan och kyrkskolan mötas och nappas duktiga tag. Hon såg en beslutsam ung lärare långt bak i salen med en käpp utdela kors och tvärs fullkomligt harmoniska hugg. Hela Barbaras obändiga irländska lynne vaknade upp, och hon skrattade åt pojkarne, som hon oklart kunde se, där de marscherade förbi i procession, i bifarten nappande till sig leksaker och karamellspår, som ej voro ämnade åt dem, tills deras små runda jackor svälde och sprucko, och det blef ånyo en stund af ömsesidig utdelning. Det var Barbara, som hjälpte några af de minsta barnen upp på bänkarna och fick dem att vitna med små händerna, som tydligt nog visade, huru tomma de voro. En docka, klädd i kapp, för den lilla flickan, som stod med ena toten i Barbaras knä, och en docka, klädd i hvitt, för hennes lilla syster, som var hemma, och var så liten, att hon inte hade fått något namn utan bara kallades för "lillan".

Därpå trädde damen med lockarne fram ur bakgrunden vid julträdet och öfverlämnade en stor bibel — just den samma bibel, som sedan sågs ligga på den klart-färgade sammetsstoppningen å predikstolen en lång tid efteråt — till den unge pastorn, som stod rak lag framför henne med händerna bakom ryggen, för ett ögonblick med ett uttryck, som om han skulle skjutas, medan hon sade något, som ingen kunde höra, men som hälsades med lifliga applåder.

Därpå sjöng de en sång, de klara, gamla rösterna stiga med en storm af glädje genom en sorg-lustig sång, som gjorde Barbaras hjärta beklämt.

De voro alla så unga och lyckliga stackars Barbaras vackra halfbild, ögon fylldes med tårar, och henevänder, öfver hvilka hennes breda fina armband, som hon var så stol öfver, föll mjukt, darrade. De syntes Barbara, att om Maurice viss e, huru ensam och öfvergifven hon var, skulle han icke nöja sig med att stanna lugnt kvar i himlen — Maurice, som hade dött för så länge sedan, att Barbara ibland alldeles glömde honom.

Tiden gick och Barbara var åter hemma i sin komfortabla våning med en liten aftonmåltid bredvid sig på bordet och en löjlig papperspåse med karameller, som pastorn gifvit henne, och som var det enda stycket jul, som fanns i hennes rum. Barbara kände sig bättre. Hon var riktigt gladlynt, när hon knöt på sig nattmössan, bläste ut ljuset och klet i den höga bädden; och Barbara föll i sömn och drömde.

Barbara hade varit en irländsk flicka, och det var hon nu igen så drömde hon, stående i rummet i öfre våningen i sitt gamla föräldrahem, hennes syster Belle sittande vid ena fönstret och blinkande tyst utöfver den stilla gatan, Barbara stod vid dörren med en sopsopor och skyffel i händerna, ty det var lördags morgon och dennes förståndiga moder påyrkade, att flickorna alltid skulle utträtta litet arbete i huset vid veckans slut. Belle hade slutat sitt, och Barbara hade åtminstone begynt, hvilket betydde en god del för Barbara. Men ändå kände hon i drömmen fastän hon inte tyckte det var märkvärdigt, att deras moder varit död i många år, och att hon och Belle nu voro ensamma. De långa, tunga aren och de många

händelserna, som mött henne, hade glidit hån, och hennes framtid låg framför henne ljus, lofvande, lockande, ofattbar för hennes ögon.

Som hon stod där och talade, ringde klockan och hennes syster sprang ned och öppnade. Om ett ögonblick kom hon igen ensam.

"Oh, Barbara", sade hon, "det är vår moder". Hvad mening låg ej i Belles röst, när hon uttalade dessa ord! "Hon har kommit till oss. Men hon får icke stiga in vårt hus. Vi måste gå med henne. Det är ändan på världen".

En ström af glädje fylde Barbaras hjärta!

"Huru god Gud är, som sände oss vår moder", sade hon med läppar, darande af rörelse.

Då föll plötsligt en känsla af förskräckelse öfver henne, och hon höll fram sin borste och skyffel och visade dem för Belle.

"Oh, Belle", sade hon, "jag kan icke gå, jag har inte slutat mitt arbete".

Belle såg på henne bestört för ett ögonblick, och svarade sedan med ett gudomligt uttryck af lugn och exaltation:

"Jo, Barbara, du kan. Kommer du inte ihåg? — Två kvinnor malde på en kvarn; den ena blef upptagen, och den andra kvarlämnades. Den, som blef upptagen, kunde icke hafva slutat sitt arbete".

De skyndade båda nerför trappan, och där vid dörren stod deras moder, med sitt ansikte så strålande vackert och gestalten var så bekant, som om de aldrig hade varit åtskilda. Den värkan de kände därpå på sig själfva var obeskriflig.

De vandrade uppåt gatan tillsammans i en egendomlig, skum dager, och luften kändes liksom om våren, då de första vårvindarne börja blåsa. Slutligen stannade de framför ett hus i grannskapet, och Barbara väntade att få se någon komma ut och taga emot dem; men huset förblef tyst.

"Blifva de icke frälsta, moder", sade hon, utsägligt sorgset, med anke på dem, som kunde bli uttängda.

"De hafva gått den andra vägen", svarade hennes moder, och hon kände sig åter lugnad.

Nu hade de träd i genom hufvudingången, och framför sig i ösörn sågo de en härlig strålgång, ängotning, som sträckte sig upp mot skyen som flammor af guld, men som indock icke var eld. Hela luften genljöd af en mild, underbar melodi.

Den gamla damen stirrade i sömnen och kände, att hon drömde.

"Det är ett tecken" sade hon för sig själf med denna plötsliga, klarseende blick, som aningen gifver, "ett tecken, ett tecken, att jag går till himmelen ändå". Och därpå vände sig Barbara öfver på andra sidan och efter några timmar var hon död.

Det var juldagsmorgon, och när folket, med hvilket hon varit tillsammans kvällen förut, hörde hvad som hänt, sade det: "Så plötsligt", "Så förskräckligt", "Så sorgligt". Men det skulle de icke hafva sagt; för det var det glädjefullaste och skönaste, som kunnat hända henne.

Whitewoods och Wapellas Kvarnar

skötas af undertecknad som alltid utöfva allmänhetens förtroende på grund af Reel Behandling och Godt Mjöl.
JAS. SAUNDERS.
HVEVE UPPKÖPFS TILL HÖG STA GÄLLANDE PRIS.

CROTTY & CROSS.
Main Str. midtemot City Hall.
FASTIGHETSMAKLARE.
Billigt farmland i Springfield municipality nära Goner, Tyndal, Selkirk och Beau-sejour stationer. Priserna äro från \$1.00 till \$3.00 per acre mot en tiondel kontant resten på nio årliga afbetalningar. Lister och kartor på begäran.

Calgary-Edmonton
—och—
Qu'appelle-Long Lake
JERNVÄGS BOLAG
Till Sata Utmärkt
AKERBRUKSLAND
på Billiga och Lätta Villkor
FRITT BEGRÄNSLANS
kan ännu erhållas inom korta afstånd från dessa jernvägare Stationer
STADSTOMTER
vid alla stationer efter öfvannämnda Jernvägar.

Alla närmare upplysningar meddelas bredvilligt af
Osler, Hammond & Nanton,
Land Department,
81 MAIN ST. WINNIPEG
Land från **3.50** till högre

PARKIN & FOTOGRAF.
490 MAIN ST., WINNIPEG.
De bästa kort i staden från \$1.50 pr. dusen.
Parkins Studio, 490 Main st.

DRYCKENSKAP kan **BOTAS**
ÄR EDER MAN, BRÖDER FÄDER eller någon annan anhörig begifver på Dryckenskap? Vi ha ett säkert botemedel som kan gifvas med eller utan patientens vetskap. Skrif på engelska för er behöf af närmare underrettelser, näml. 2 cts frim. Adress: Dr. W. H. SAUNDERS & Co. Chicago, Ill.

12. 10. 12
Nykterhetshotellet "SVEA"
Midt emot C. P. R. station.
Är det **billigaste och lugnaste** stället du kan stanna på under din vistelse i Winnipeg.
Obs! 75 cent pr dag eller \$3.50 pr vecka.
M. A. Meyer.

Scandinavian HOTEL,
Midt emot C. P. R. stationen, WINNIPEG, MAN.
Resande tillhandahållas Rum och frukost för \$1.00 om dagen. För längre vistande beviljas bättre villkor.
Cigarretter, öl och de bästa viner äro ständigt på lager.

SIMONSON.
Dr. E. W. Montgomery,
Läkare & Kirurg.
Office: 430 Main St. Winnipeg.
Telefon: Kontor 830, Bostad 91

OM NI VILL HAFVA BILLIGT OCH GODA
Dryckesvaror
Gå in i butiken 629 MAIN ST.

Bista Ontario Vin \$1.25 pr. gallon.
RÖKVERK
såsom Pipor, Tobak, Cigarretter af bästa slag hos
Belliveau & Co. 838 AF Man & Logan

R. C. MC PHILLIPS
KOMMISSIONS- LANDTÄTTARE
håle under Dominion och provinslagarne.
Kontor: Confederation Block,
29-1-12 **469 MAIN ST.**